

2. Інфографіка «Жінки в адвокатурі. Цікаві факти». URL: <https://unba.org.ua/news/4195-infografika-zhinki-v-advokaturi-cikavi-fakti.html>

3. Катерина Флейшиць: як перша жінка-адвокат боролася за професію? URL: <https://loyer.com.ua/uk/17059-2/>

4. Мельнеченко Р.Г. Адвокат или адвокатеса / Р.Г. Мельниченко, Я.Ю. Галашикова. *Адвокат*. 2005. №4. С. 109-110.

5. Аніщук Н. В. Фемінізація адвокатури: гендерний аналіз. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія» : зб. наук. пр. / редкол.: С. В. Ківалов (голов. ред.), В. М. Дрьомін (заст. голов. ред.), Ю. П. Алєнін [та ін.]; відпов. за вип. В. М. Дрьомін; МОН України, НУ ОЮА. Одеса: Юрид. л-ра, 2013. Т. 13. С. 375-384.*

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кіслиця Ірина Олександрівна**

Шинкаренко А.О.

студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ІНСТИТУТ АДВОКАТУРИ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ ПІДХІД

Для визначення сутності будь-якого явища варто цілком розкрити його назву. Поглибившись в історію, можна зрозуміти, що термін «адвокатура», аналогічно терміну «адвокат», бере свій початок від латинської мови, а саме – слова «advocatus», що сформувалось від слова «advoco», що перекладається як «запрошую». Можна прослідкувати відсутність у корені чітко вказаного юридичного відтінку. Це пов'язано з історією життя громадян Стародавнього Риму [1]. Особи, без професійної підготовки, через складну структуру правових норм, мали звертатися (запрошувати) до осіб, які володіли необхідним рівнем такої підготовки для вирішення своїх справ безпосередньо у суді.

У науковій літературі існує достатня кількість трактування терміну «адвокат». Звернувшись до словника В.І. Даля, можна знайти визначення терміну, який нас цікавить. Адвокат є правником, котрий бере на себе завдання у вигляді ведення позовів і захист підсудного; приватний заступник по позовах, стряпчий, ходок, ділок [2].

Юридичний термінологічний словник вказує, що: «адвокат – це той, хто може надавати юридичну допомогу, здійснювати правовий захист, провадити справу».

Законодавчо розкриття терміну зафіксовано у ст. 1 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Посилаючись на дану статтю, «адвокат» – фізична особа, яка здійснює адвокатську діяльність на підставах та в порядку, що передбачені вищевказаним Законом. У цьому ж законі і зафіксовано тлумачення адвокатської діяльності – незалежна професійна діяльність адвоката з приводу здійснення захисту, представництва, а також надання інших видів правової допомоги клієнту [3].

Ст. 2 згаданого раніше закону безпосередньо розкриває зміст терміну «адвокатура України», а саме, що це самоврядний інститут, що не є державним і здійснює забезпечення захисту представництва, а також надає іншу юридичну допомогу на професійному рівні. Крім того, він самостійно забезпечує реалізацію вирішення основних питань пов'язаних з організацією і діяльністю адвокатури за порядком, що встановлений у цьому законі.

Зазначимо, що до складу адвокатури входять всі адвокати України, що набули права на заняття адвокатською діяльністю. Отже, характерними особливостями цього правового інституту є такі ознаки як:

- об'єднання всіх адвокатів, на підставі професійної діяльності, у спільноту, яка пов'язана однаковими цінностями та сферою інтересів;
- метою функціонування на першому місці є надання послуг, а не отримання матеріальної вигоди;
- наявність професійних знань та достатнього досвіду.

Адвокатура не відноситься до жодної з існуючих гілок влади, які перелічені в статті 6 Основного Закону України. Тому можна назвати її певним «дружнім посередником» між суб'єктами громадянського суспільства та державою. Хоч адвокатура і покладає на себе одну з найосновніших функцій – захист прав та інтересів громадян, це не робить її державним інститутом. Про це йдеться у ч. 1 ст. 5 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Діяльність адвокатів забезпечує реалізацію публічного інтересу за рахунок відстоювання приватного інтересу. Адже адвокатська робота у всіх галузях судочинства спрямована не лише на відстоювання інтересів конкретно визначеної особи, а також на втілення на практиці принципів судочинства, правової держави та, звісно, забезпечення взаємовідносин між суспільством та державою.

Аналізуючи законодавство України та іноземних держав можна прийти до висновку, що у правовій системі роль інституту адвокатури прослідковується у трьох її найосновніших функціях:

- здійснення захисту підозрюваних на всіх етапах розслідування та судочинства;
- надання фізичним та юридичним особам правової допомоги під час розгляду різних справ у судах, чи інших органах державного значення (органи державної влади, місцеве самоврядування, правоохоронні органи);

— консультація фізичних та юридичних осіб з усіх юридичних запитань.
Особливість адвокатів полягає в тому, що вони мають певні переваги над юристконсультами та іншими категоріями правничих професій, які не наділені статусом адвоката. Це виражається в законодавчо закріплених перевагах: професійних правах, гарантія адвокатської діяльності, захисті у кримінальному судочинстві тощо.

Список використаної літератури:

1. Макарчук В.С. Історія світової та вітчизняної адвокатури, 2018. С. 48
2. Даль В.І. Тлумачний словник, 1998. С. 14
3. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>
4. Молдован А.В. Адвокатура України. Навчальний посібник, 2013. С. 18

Науковий керівник: старший викладач кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» ***Курганський Олександр Валерійович***